

Nadal petit

Un relat de: [Glòria Vendrell Balaguer](#)

Feia dies que aquella llum esplendent brillava sense vergonya. Fixa en el cel parpellejava sense parar. Des de que va aparèixer, a ella li era igual que fos nit o que fos dia, perquè brillava i brillava expectant i preciosa. El seu reflex no en sabia res de les hores ni del pas del temps ni del dia ni de la lluna, ni de res .

De tant en tant alguna petita espurna de llum baixava fins l'escorça de la terra i es tornava una delícia pels més petits. La gent gran no tenia temps per mirar el cel i no s'adonava del bonic espectacle que s'hi ofería. És per això que no escoltaven els nens quan aquests els explicaven coses inverosímils sobre una llum blanca juganera i bonica que de tant en tant els venia a visitar.

Però no sempre va ser així.

Amb el soroll de la festa, tips de mirar-se el melic, un dia es van enfilear a la muntanya buscant trobar-hi el silenci perdut.

I el van trobar entre els matolls i rere els arbres i en el xiuxiueig de les pedres lliscant el vent ... a poc a poc la llum els va embolcallar , els va mostrar la claror més diàfana i els va revelar el millor dels secrets .

Tot i que la vida i el seu tràfec va fer que a vegades oblidessin el que va succeir la nit de la festa, res va poder ofegar mai, aquella llum esplendent que sempre brillava i brillava ,expectant i pacient.

Glòria Vendrell i Balaguer
desembre del 2016